

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: HMG s.r.o. se sídlem Praha 1, Hybernská 42/1674, IČ 257 34 008, proti žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravy, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.5.2009, č.j. MHMP 202209/2009/DOP/04/Go,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravy, ze dne 5.5.2009, č.j. MHMP 202209/2009/DOP/04/Go, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 2 000 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí městské části Úřadu městské části Praha 1, odboru dopravy (dále jen prvoinstanční správní rozhodnutí) ze dne 13.1.2009, č.j. ÚMČP1003507/2009/Z-4-ODOD/Te, podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád (dále jen správní řád) s tím, že odvolání není důvodné a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrdil.

Žalobce v podané žalobě předně poukazoval nato, že již ve svém odvolání namítl nepřislusnost prvoinstančního správního orgánu k projednávání správních deliktů podle zákona č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pozemních komunikacích) s tím, že správní orgán I. stupně uvedl ve výroku svého rozhodnutí odkaz na § 40 odst. 5 písm. b) zákona o pozemních komunikacích. Citované ustanovení svěřuje působnost obcím k projednání správních deliktů podle § 42a a § 42b ve

věcech místních komunikacích a veřejných účelových komunikací. Prvoinstanční správní orgán tak neuvedl v rozporu se zákonem další ustanovení zákona, o kterou opírá svou věcnou a místní příslušnost. Obcí je na území hlavního města Prahy ve smyslu § 1 odst. 1 zákona č. 131/2000 Sb. o hlavním městě Praze ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o hlavním městě Praze) Hlavní město Praha, které může podle § 17 citovaného zákona upravit vnitřní poměry ve věcech správy města Statutem. Úřad městské části Praha 1 měl tedy ve výroku svého rozhodnutí uvést odkaz na příslušné ustanovení vyhlášky č. 55/2000 Sb. hlavního města Prahy, kterou se vydává Statut hlavního města Prahy (dále jen Statut), to však neučinil a už jen tím porušil ust. § 68 odst. 2 správního řádu. Zákon o pozemních komunikacích rozlišuje při postihu za protiprávní jednání § 42a jako přestupky fyzických osob a § 42b správní delikty právnických a podnikajících osob. Při úpravě vnitřních poměrů ve věcech správy Hlavního města Prahy Statutem náleží do přenesené působnosti určených městských částí záležitosti svěřené podle § 4 odst. 1 Statutu, které jsou uvedeny v části A, v příloze č. 4 této vyhlášky. Podle položky č. 189 části A přílohy č. 4 Statutu jsou městské části příslušné toliko k projednávání přestupků ve věcech místních komunikacích, nikoliv však správních deliktů. To, že kategorie přestupku a právního deliktu jsou zcela odlišné vyplývá nejen z jejich rozdělení podle § 42 a 42b zákona o pozemních komunikacích, ale rovněž správní úpravy jejich postihu. Jestliže došlo k vadě právní vyhlášky, kterou se vydává Statut hlavního města Prahy, a působnost ve věcech správních deliktů nebyla přenesena na městské části zákonem stanoveným způsobem, není příslušná městská část, respektive úřad městské části, věcně ani místně příslušná k projednání dané věci žalobce. Postup prvoinstančního orgánu tak byl zjevně v rozporu s § 10 a 11 správního řádu a rovněž byl v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, zejména § 2 odst. 1, 2 správního řádu. Na tom nemůže nic změnit, že uvedená vada je způsobena změnou zákona o pozemních komunikacích, kdy předchozí znění zákona neobsahoval ust. § 42a a § 42b a postih právnických osob byl prováděn podle § 42 původního znění zákona. Jestliže hlavní město Praha neupravilo dostatečně ve svém Statutu přenesení působnosti, je v dané věci věcně a místně příslušným k projednání případného správního deliktu žalobce Magistrát hl. m. Prahy a nikoliv Úřad městské části Praha 1. Prvoinstanční správní orgán tak vydal své rozhodnutí mimo svou působnost a porušil zejména základní zásady právního státu, zejména článek 1 a článek 2 odst. 2 Ústavy a článek 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalovaný se námitkami žalobce zabýval pouze povrchně a nehlédě na zřejmou nesprávnost při uvedení odkazu na § 4 odst. 5 písm. c) zákona o pozemních komunikacích se vůbec nezabýval námitkami žalobce na nedostatečnost ustanovení položky č. 189 přílohy č. 4 části A Statutu a jeho námitkami na nepříslušnost Úřadu městské části Praha 1 k projednávání správních deliktů. Z tohoto hlediska je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Žalobce dále nesouhlasil s důvody jeho postihu za domnělý správní delikt. Namítal, že skutková zjištění, tj. umístění reklamního poutače na lešení, neodpovídá zákazu v příslušných rozhodnutích o povolení zvláštního užívání, který se dotýká zákazu umístění reklamních a komerčních zařízení. Tvrdil, že od počátku poukazoval nato, že pojem „reklamní zařízení“ není totožný s pojmem „reklamní poutač“, natož aby plachta na lešení byla považována za reklamní zařízení. Vyvěšení plachty na lešení není reklamním zařízením tak, jak to vyplývá z definice zařízení podle § 3 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (dále jen stavební zákon). Žalobce také již v minulosti upozorňoval na právní předpisy platné na území Hlavního města Prahy a to nařízení č. 26/2005 Sb. Hlavního města Prahy ve znění nařízení č. 9/2007 Sb. Hlavního města Prahy, kde se zcela jednoznačně odkazuje při použití pojmu reklamní zařízení na zvláštní předpis-stavební zákon, kdežto při šíření reklamy jinými médii používá mimo jiné šíření reklamy na plachtách z jakéhokoliv materiálu, u kterých ale výslovně připouští výjimečné zavěšování plachet na stavební lešení po dobu

provádění stavby, které slouží i k ochraně životního prostředí před vlivy stavební činnosti. Žalobce opakovaně poukazoval nato, že zákaz vyslovený silničním správním úřadem v rozhodnutí o povolení zvláštního užívání se dotýkal reklamních zařízení, nikoliv však plachet zavěšených na stavebním lešení, a že postih za reklamní poutač je v rozporu se zákonem, neboť žalobce neporušil povinnost, neporušil zákaz umístění reklamního zařízení, protože žádné reklamní zařízení na staveništi ani v jeho blízkosti neumístit. Nedošlo tak k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 42b odst. 1 písm. b) zákona o pozemních komunikacích a uložení pokuty je v rozporu se zákonem. Žalovaný k námitkám uvedených v odvolání žalobce vůbec nepřihlédl a svou argumentací nevyvrátil žalobcova tvrzení. Rozhodoval v rozporu s definicí zařízení podle § 3 odst. 2 stavebního zákona a s rozhodovací praxí Ministerstva pro místní rozvoj.

Žalobce konečně namítal, že v odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí uvedl, že tento správní orgán nezdůvodnil výši uložené pokuty. Žalovaný se touto námitkou vůbec nezabýval a napadené rozhodnutí je proto pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. K námitce věcné a místní nepřislušnosti prvoinstančního správního orgánu uváděl obdobně jako správní orgány v obou svých rozhodnutích. Poukázal na § 40 odst. 4 písm. b) zákona o pozemních komunikacích a § 4 odst. 1 statutu hlavního města Praha s tím, že Statut je vnitřním předpisem Magistrátu hlavního města Prahy, tedy pod zákonným aktem, který se nemusí uvádět do výroku správního rozhodnutí. Kontoval, že do zákona o pozemních komunikacích byla sjednocena právní úprava přestupků a správních deliktů, tento postup odpovídá novému pojetí správního trestání. Správní řád a přestupkový zákon je pouze procesní normou. K věci samé uvedl, že správním orgánem stanovený zákaz umístování reklamního zařízení se vztahuje i na vyvěšenou plachtu na lešení, jak vyplývá z definice § 3 odst. 2 stavebního zákona. Upozornil na označení „či jiná konstrukce a technické zařízení“, do kterého nepochybně patří konstrukce lešení, na němž byla velkoplošná reklama umístěna. Obsah úředních záznamů spolu s fotodokumentací jednoznačně dokazuje, že žalobce přes výslovný zákaz umístil velkoplošnou reklamu na vnější plášť lešení a to komerčního charakteru. Podle žalovaného se žalobce snaží vyvinut čistě účelovou argumentací, výše uložené pokuty odpovídá závažnosti porušení zákona. Skutkový stav byl zjištěn žalovaným řádným procesním postupem a na základě použité platné právní úpravy došlo k odpovídající právní kvalifikaci. Poukázal na spisovou dokumentaci a obsah odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů s tím, že jsou prokazatelně vyvrácena nepravdivá, ani ničím nepodložená tvrzení žalobce. Žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud jednal o věci bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení takový postup soudu ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. akceptovali.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 40 odst. 5 písm. b) zákona o pozemních komunikacích v rozhodném znění obce projednávají správní delikty podle § 42a a 42b ve věcech místních komunikací a veřejně přístupných účelových komunikací, s výjimkou správních deliktů, k jejichž projednávání je příslušný celní úřad.

Podle ust. § 42a téhož zákona jsou projednávány přestupky fyzických osob.

Podle ust. § 42b odst. 1 písm. b) téhož zákona právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 25 odst. 1 až 7 užije dálnici, silnici nebo místní komunikaci jiným než obvyklým způsobem nebo k jiným účelům, než pro které jsou určeny, anebo nedodrží podmínky stanovené v povolení zvláštního užívání.

Podle ust. § 43 odst. 2, 4 téhož zákona (2) při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. (4) Správní delikty podle tohoto zákona v prvním stupni projednává v přenesené působnosti obecní úřad obce s rozšířenou působností nebo obec anebo celní úřad podle působnosti stanovené v § 40 odst. 4, 5, 7 a 8. Správní delikty podle § 42a odst. 2, odst. 3 písm. b) a § 42a odst. 4 písm. b), c) a d) může projednat v blokovém řízení Policie České republiky nebo celní úřad.

Podle ust. § 1 odst. 1 zákona o hlavním městě Praze v rozhodném znění tento zákon upravuje postavení hlavního města Prahy jako hlavního města České republiky, kraje a obce a dále postavení městských částí.

Podle § 4 odst. 1 Statutu v rozhodném znění do přenesené působnosti městských částí Praha 1, Praha 2, Praha 3, Praha 4, Praha 5, Praha 6, Praha 7, Praha 8, Praha 9, Praha 10, Praha 11, Praha 12, Praha 13, Praha 14, Praha 15, Praha 20, Praha 19, Praha 18, Praha 16, Praha 17, Praha 22 a Praha 21 se nad rozsah stanovený zákonem svěřují záležitosti uvedené v části A přílohy č. 4 této vyhlášky.

V části A přílohy č. 4 bodu 189 je uveden odkaz na § 40 odst. 5 písm. b) zák. o pozemních komunikacích s tím, že při projednávání přestupků ve věcech místních komunikací a veřejně přístupných účelových komunikací se postupuje podle zákona o pozemních komunikacích a zákona o přestupcích.

Podle ust. § 68 odst. 2 správního řádu ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.

Žalobce v podané žalobě předně namítal nedostatek věcné a místní příslušnosti prvoinstančního správního orgánu s tím, že žalovaný se jeho obdobnými námitkami uplatněnými v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně nezabýval a jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Žalobce dále v této souvislosti namítal, že správní orgán I. stupně pochybil, když ve výroku svého rozhodnutí neuvedl odkaz na příslušné ustanovení

Statutu hlavního města Prahy jako další ustanovení, o které opírá svou věcnou a místní příslušnost.

Soud tuto žalobní námitku považuje zčásti za opodstatněnou. Je tomu tak proto, že ust. § 42a zákona o pozemních komunikacích upravuje přestupky fyzických osob, v ust. § 42b téhož zákona pak správní delikty právnických a podnikajících osob. Do tohoto zákonného ustanovení patří i skutková podstata správního deliktu, kterého se měl žalobce dopustit, a sice ust. § 42b odst. 1 písm. b) citovaného zákona. Podle § 40 odst. 5 písm. b) vykonávají státní správu obce tím, že projednávají správní delikty podle § 42a a § 42b ve věcech místních komunikací a veřejně přístupných účelových komunikacích, s výjimkou správních deliktů, k jejichž projednání je příslušný celní úřad. Podle ust. § 1 odst. 1 zákona o hlavním městě Praze tento zákon upravuje postavení hlavního města Prahy jako hlavního města ČR, kraje a obce a dále postavení městských částí. Podle ust. § 17 hlavní město Praha upraví vnitřní poměry ve věcech správy města Statutem, který ve smyslu odst. 3 vydává hlavní město Praha obecně závaznou vyhláškou. Podle ust. § 4 odst. 1 ve spojení s přílohou č. 4 část A bod 189 do přenesené působnosti městských částí mimo jiné i Prahy 1 se nad rozsah stanovený zákonem svěřují záležitosti uvedené v části A přílohy č. 4 této vyhlášky a sice k § 40 odst. 5 písm. b) zákona o pozemních komunikacích projednání přestupků ve věcech místních komunikací a veřejně přístupných účelových komunikací podle zákona o pozemních komunikacích a zákona o přestupcích. K tomu je třeba dodat, že žalobce v odvolání ze dne 28.1.2009 k nedostatku věcné a místní příslušnosti prvoinstančního správního rozhodnutí argumentoval shodně jako v podané žalobě a poukazoval na citovaná ustanovení právních předpisů. Žalovaný se však v odůvodnění svého rozhodnutí touto odvolací námitkou zabýval pouze tak, že uvedl, že „příslušnost prvoinstančního orgánu k projednání přestupku a správního deliktu vyplývá z § 40 odst. 5 písm. c) a b) zákona o pozemních komunikacích přenesené působnosti podle § 4 odst. 1 vyhlášky hlavního města Prahy č. 55/2000 Sb., kterou se vydává Statut hlavního města Prahy“. K argumentaci žalobce uplatněné v odvolání v tomto směru tedy nic bližšího neuvedl a jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Naproti tomu lze přisvědčit žalovanému, že důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí by nebyla námitka žalobce, který tvrdil, že ve výroku prvoinstančního správního rozhodnutí měl být uveden odkaz na příslušné ustanovení Statutu a že z toho důvodu došlo k porušení § 68 odst. 2 správního řádu. K tomu soud uvádí, že je samotná absence odkazu ve výroku prvoinstančního správního rozhodnutí na příslušné ustanovení Statutu, by podle náhledu soudu byla vadou řízení, která by však neměla vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť ve výroku ve smyslu § 68 odst. 2 správního řádu je uveden odkaz na stěžejní právní ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno, tj. na § 42b odst. 5 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. Důvodem pro zrušení žalovaného rozhodnutí je však skutečnost, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí neuvedl své stanovisko k odvolací námitce stran nedostatku věcné a místní příslušnosti prvoinstančního správního orgánu.

Druhým důvodem pro zrušení žalovaného rozhodnutí byl nezákonný postup žalovaného, který se nevypořádal s odvolací námitkou žalobce stran nepřezkoumatelnosti prvoinstančního správního rozhodnutí v části odůvodnění výše pokuty. Je tomu tak proto, že ani prvoinstanční orgán ani žalovaný ve svých odůvodněních neuvedli a nijak nehodnotili kritéria, která jsou vymezena v ust. § 43 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích a nijak se nezabývali závažností správního deliktu, zejména způsobu jeho spáchání, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl delikt spáchán. I v tomto směru je tedy rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a je důvodem pro jeho zrušení.

Námitkou žalobce týkající se věci samé se soud nezabýval, neboť to považuje tuto chvíli za předčasnou.

Ze shora uvedených důvodů soud žalobou napadené rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 1, 4 ve spojení s ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Podle ust. § 78 odst. 5 je nesprávný úřad právním názorem, který soud v rozsudku vyslovil vázán.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které jsou v tomto případě tvořeny náklady na zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. října 2012

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.